

El Diablo

25-10-1997

De afgelopen week hebben twee korte stukjes in deze krant gestaan over de droogte in Papoea Nieuw Guinea en omdat we daar wonen, zal ik u er wat meer informatie over geven. Het heeft in grote delen van Papoea Nieuw Guinea maandenlang niet geregend en dat schijnt een gevolg te zijn van het El-Niño-effect hoewel El Diablo misschien een betere benaming is. De droogte is het ergst in de hooglanden, waar meer dan de helft van de vier miljoen inwoners leven. Het heeft daar op enkele plaatsen ook gefroren, waarschijnlijk doordat het 's nachts zo vaak onbewolkt is. De meeste boeren in de hooglanden verbouwen knolgewassen zoals zoete bataat en taro en die kunnen niet tegen droogte of vorst. Die knollen kunnen na de oogst ook niet lang bewaard worden en dat laat zien dat men niet ingesteld is

de probleemgebieden bestaat niet en er is geen tijd om die te maken. U begrijpt, dat bemoeilijkt allemaal het verstrekken van noodhulp. De Australische regering heeft een paar weken geleden een vliegtuig vol eten naar Tabubil in de Westelijke provincie gestuurd. Daar werken veel Australiërs want er ligt een der grootste goud- en kopermijnen ter wereld. Dat ze juist daar als eerste voedsel brachten, heeft veel kritiek geoogst. Maar inmiddels zijn er ook voedseldroppingen op andere plaatsen geweest en ik vermoed dat dat een hele tijd door moet gaan. Hoewel het onlangs in sommige delen heeft geregend, duurt het nog een maand of zeven voordat de geplante zoete bataat oogstbaar is. Het voedselprobleem is dus niet acuut verholpen met veel regen.

Het merkwaardige is nu dat wij in Lae bijna niets van die droogte merken. Het regent hier als vanouds en een paar nachten geleden hadden we nog 97 mm. Er bestaat op de universiteit wel solidariteit met de getroffen gebieden en er wordt geld ingezameld. Verder gebeurt er niet zoveel want de mogelijkheden zijn beperkt. Zo denken niet alle mensen. Een Amerikaans echtpaar van de computervakgroep is vorige week met een vijftigtal pakken rijst en twintig liter water de Markham-vallei ingerezen op zoek naar dorpen waar honger heerste. Ze dachten zo'n dorp gevonden te hebben en zijn toen rijst en water gaan uitdelen. Ze kregen als dank een grote zak mango's en daarmee kwamen ze op de voorpagina van de lokale krant. Iemand merkte op dat er voor het koken van al die rijst misschien meer water nodig was dan 20 liter. Door zulke acties worden we met de droogte geconfronteerd. We merken het ook in de supermarkt waar amper nog verse groentes zijn te krijgen want die komen uit de hooglanden. Ronduit het treurigste is wel dat er geen worteltjes zijn. De afgelopen acht jaar hebben we bijna iedere dag verse worteltjes gegeten en eigenlijk kan ik geen dag zonder. In die nood hebben we onlangs worteltjes uit een blik geprobeerd. Ik kan u verzekeren die zijn volstrekt on eetbaar maar beseft dat zoiets gezeur is gegeven de voedselsituatie in vele delen van Papoea Nieuw Guinea.

ALFRED HARTEMINK

WILDVREEMD

op langdurig slecht weer zoals deze droogte. Ook heeft de koffie, die hier het belangrijkste handelsgewas is, niet gebloeid. Nu is dat momenteel geen probleem maar komend seizoen zal er weinig te handelen vallen want er komen geen koffiebessen en dus ook geen bonen.

In enkele delen van het land hebben de mensen weinig meer te eten en schijnen er epidemieën uit te broeken te zijn. Dat is heel ernstig maar een probleem is dat men niet altijd weet waar dat is. De hooglanden zijn namelijk enorm uitgestrekt en onherbergzaam. Er zijn maar een paar wegen en weinig telefoonverbindingen. Een kaart van